

WARRE

Op de klassieke kwaaltjes na, heb ik de eerste maanden een zalige zwangerschap gehad. Ons zoontje was uitgerekend voor 24 november 2013 en daar keken we dan ook naar uit.

Toen ik 5 maand zwanger was, kreeg ik plots last van een hoge bloeddruk, gezwollen handen en voeten, maar aangezien het zo warm was toen en ook best een hectische periode in ons privéleven, maakte de gynaecologe zich weinig zorgen. Hij zat nog altijd mooi op schema, dus gewoon beetje rustig aan doen en dan kwam alles wel goed. Toen ik op controle moest rond mijn 7e maand zwangerschap bleek dat hij toch wel wat achterstand had, dus werd ik doorverwezen voor een controle aan de monitor.

Enkele dagen later was het al zover. Na een half uur observatie, bleek dat ons zoontje heel levendig was, ondanks het feit dat mijn bloeddruk in rust ook niet daalde. Gevolg: stoppen met werken (ik had nog 10 weken te gaan) en medicatie opstarten. Ondanks de bijwerkingen die ik hiervan ondervond, hielp het totaal niks aan mijn bloeddruk; maar het belangrijkste was dat onze kleine pruts nog altijd heel actief was en dus geen hinder ondervond. Na 3 weken elke paar dagen op controle te gaan, bleek aan het einde van mijn half uur monitor "ze wilden net afkoppelen" dat mijn zoontjes hartslag ineens zakte tot de helft van 'het normale'. Ik mocht niet meer naar huis en zou vanaf dan elke dag 3x aan de monitor gekoppeld worden. Die namiddag en avond was alles weer normaal, dus de gynaecologe zei ons niet te veel zorgen te maken, maar ze wilde het toch opvolgen. Diezelfde avond en nacht heb ik nog de injecties voor de longrijping gekregen, voor het geval dat... De dag nadien 's morgens was ook weer alles ok, dus het gevaar leek geweken. De dokter kwam zelfs nog zeggen dat ik me niet ongerust moest maken, en mogelijk zelfs tegen het weekend weer naar huis kon. Ik had tenslotte nog bijna 7 weken te gaan.

Echter, die namiddag gebeurde het weer. Een halve minuut nadat zijn hartslag weer 'wegviel', stond de gynaecologe al in mijn kamer, met 2 vroedvrouwen vlak achter haar. Onze zoon Warre is geboren op 10 oktober; na 33 weken en 4 dagen - met een spoedkeizersnede. Hij woog 1,505kg en had een lengte van 41,5cm. Hij was dus niet alleen prematuur, maar ook dysmatuur.

Van bij het begin van mijn zwangerschap was ik er rotsvast van overtuigd dat ik borstvoeding zou geven. Natuurlijk stel je je dit allemaal heel rooskleurig voor en ik had me dan ook nooit een situatie ingedacht als deze. Onze zoon heeft nog 5 weken in het ziekenhuis gelegen, waarvan 3 op NIC en 2 weken in de couveuse-afdeling.

Ondanks het feit dat het emotioneel verschrikkelijk moeilijk was, was ik echt gemotiveerd om hem alles te geven wat ik kon, om hierdoor te geraken en voor mij was borstvoeding daar een essentieel deel van. 4 weken lang werd hij gevoed via een sonde en pas een week voor hij naar huis mocht, is hij overgegaan op flesjes. Al die tijd moest ik elke 3u afkolven, minstens 2x per dag naar het ziekenhuis en intussen nog herstellen van de keizersnede.... Meerdere keren heb ik gedacht aan opgeven. De vermoeidheid speelde me parten, emotioneel was ik een wrak en ik heb in die 5 weken ook nog 4 borstontstekingen gehad... Maar elke keer was er wel iets of iemand die ons kon overtuigen van het belang van borstvoeding, meer nog bij prematuurtes dan bij voldragen baby's.

Op 15 november mocht hij dan eindelijk mee naar huis. Euforisch waren we! Maar anderzijds begon nu pas de echt vermoeiende periode. Elke 3u afkolven, elke 4u voeding geven (ook 's nachts)... Ik kon niet meer, ik was op. Tijdens het afkolven had ik telkens het gevoel van 'dubbel werk' te doen en ik heb meermaals al huilend aan tafel gezeten terwijl ik zijn volgend flesje aan het

vullen was... Het moest toch kunnen, mijn zoon borstvoeding geven, zoals ik altijd voor ogen had gehad?

Ondanks alle pogingen die we ondernomen hebben, bleef het voor hem erg moeilijk om de overgang van flesjes naar de borst te maken. En hoewel sommige instanties worden verondersteld om dit te stimuleren en aan te moedigen, kreeg ik te horen dat ik deze illusie moest opgeven; dat een kind dat de 'makkelijke' manier gewoon was, nooit zou overstappen naar borstvoeding waarbij hij meer moeite moest doen.

Ik geef echter niet snel op en ben via mijn mutualiteit bij VitaNova terechtgekomen. Met de hulp van Gwen en een plan dat Hilde voor ons opgesteld had, zijn we aan de slag gegaan. En met succes: op 17 december konden we de flesjes achterwege laten en dronk hij rechtstreeks van de borst. Al onze gezamenlijke inspanningen hadden geloond.

Eindelijk was het moment daar dat ik echt kon beginnen te genieten. Genieten van mijn zoontje, van 'ons momentje' en ook van de rust die er ineens kwam doordat ik gewoon in zijn ritme kon meedraaien en geen 'dubbele agenda' meer had. Ik was en ben nog altijd dolgelukkig dat we samen " met jullie hulp " bewezen hebben dat het wÅ©l kan. Het is niet makkelijk, zeker niet; maar het is meer dan de moeite waard geweest om door te zetten. Ik heb nog gehuild tijdens voedingsmomenten, maar dan van geluk en niet meer van wanhoop.

Ik ben zo fier op mijn kleine man dat hij dit alles zo goed doorstaan heeft, dat hij bewezen heeft een vechtertje te zijn en ben trots dat ik zijn mama mag zijn. Dit alles was nooit mogelijk geweest zonder jullie hulp en ik wil jullie dan ook vanuit de grond van mijn hart bedanken.

En zoals ik al zei Hilde; jullie zijn echt engeltjes zonder vleugeltjes.